

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 17.

Fjerde Session.

16de Møde.

Onsdagen d. 10. November.

(Forts.).

Riis (fortsat): Lad det gaae hen og sørge for sanitaire Forholdsregler, lad det gaae hen og sørge for, at Alt, hvad der passerer rundt om os, er i Orden, at der ikke leveres os slette Fødemidler, at ikke vore Bølliger ere usunde, at ikke det Vand, vi drikke, eller alt Sligt er usundt; lad det gjøre det, lad det strække sine Arme ud i den Retning, da skal jeg med Fornøielse tage Hatten af for det og lovprise det. Men jeg priser det ikke, fordi det kommer og afgiver en Erklæring stik imod den, det har afgivet om Choleraens Contagiositet, da det lod sig formeligt betvinge af den høitagede Finanzministers gjentagne Anmodninger om at afgive en bestemt Erklæring, og hvor det ved den endelige Erklæring kom til lige det modsatte Resultat af, hvad det første Gang havde erklæret. Lad det gaae derhen, lad det der søge de Under, som det nu vil søge at paavise her. Jeg har ikke læst paa min Lectie og læser ikke indenad; men det, som jeg her siger, det ligger for mig tydeligt og klart i den Erfaring, jeg har faaet i Livet; den lader sig ikke bortraisonnere ved lærde Flossler, den lader sig ikke jage bort, fordi jeg seer en bebrillet Mand komme frem og sige: „Gud bevaras, det maa De ikke gjøre, det er skadeligt for deres Helbred, De maa lade Dem vaccinere, ellers døer De af Kopper“. Det er ikke Noget, der generer mig; jeg skal holde mig til det, som vor Herre har paavist, og det, som ligger klart for vort Blik, hvad den sunde Fornuft erkender, og Alt, hvad der er gavnligt og godt for det Samfund, hvori vi leve; men jeg skal ikke lade mig bedaare, ikke lade mig afdisputere en eneste Haarsbred af, hvad der er min

fuldkomne Overbeviisning, trods de Lærde og trods Andre, der maaskee have deres Lærdom fra de forskjelligge Quantiteter, vi faae ind hysfra. Naar man saaledes betragter det, hvorom her er Tale, saa troer jeg tilforladeligt ikke, at det høitærede Thing, som i Et og Alt visnok vil det Rette, vil lade sig overtale til at lade et Forslag som dette falde, fordi det ikke har et høivist Sundhedscollegiums Erklæring for sig; men jeg haaber og stoler sikkert paa, at Sagen vil blive noiere undersøgt. Jeg troer ikke paa saadanne Erklæringer, om saa alle Doctorer lagde deres Hoveder sammen, og om de saa end have været samlede i Roeskilbe, og, som en æret Landstthingsmand, der sidder straaes over for mig (Dahl), erklærede, i deres Wiisdom have besluttet, at Vaccinen burde bibeholdes; thi der mangler baade Grunde og Beviser, der mangler Beviser ikke alene fra de Læger, som vare der tilstede, men ogsaa fra det høivise Sundhedscollegium for Gavnligheden af Vaccinens Bibeholdelse. Jeg paastaar det Modsatte, og jeg erklærer herved, at jeg vil skaffe uomstødelige Beviser for det Modsatte af, hvad Sundhedscollegiet har erklæret. Det har, som sagt, ikke været mig om at gjøre at skaffe Petitioner igang for at styrke den Mening, jeg her tillader mig at udtale; det har ikke været mig om at gjøre at gaae frem paa den Wiis; men ved Sager af den Besskaffenhed, som den nærværende, har man kun at appellere til den sunde Fornuft og til den Erfaring, man har i Livet. Jeg veed ikke, hvilken Beslutning Lægerne have taget; det er mig aldeles ligegyldigt; men jeg veed, at de Læger, som jeg har talt med om denne Sag, og som ikke ere ganske saa i Tal, have alle erklæret: „Ja, De har Ret, det er noget Unaturligt, det er at paaføre det menneskelige Legeme en Sygdom, som det i og for sig tilfældigen kan